

formeentes at binde Bestyrelsens Hænder, nu ere forandrede, men dette er ikke nok, dersom man ikke i det Hele taget bestræber sig for at komme paa en god, velvillig og coulant Fod med de Forsikkende. Det er en Selvfølge, at ved en Anstalt som denne, for hvilken Staten optræder som Garanterende, hverken kan eller skal Bestyrelsen gaae udenfor, hvad der er Ret, men selv den strengere Ret har snevrere og videre Grændser, indensfor hvis Spillerum Belvillie og Smødefommen kunne finde Plads, og dersom en sliq Anstalts Bestyrelse ved alle Leiligheder vil gaae til det Øverste af, hvad det Offentlige kan fordrø, og den enevældige Bestyrelse kan sætte igjennem, vil deraf fremgaae en Stemning, som ikke vil være til Fordeel for Anstaltens Virksomhed, og dette vil gjøre sig gjældende i desto større Udstrækning, jo mere Anstalten kommer til at virke for de Smaa, som ogsaa ville være de meest Virrelige; thi det er aabenbart, at de, som gennem smaa Bidrag ere interesserede i Anstalten, ville blive de meest omstændige og meest omtaalelige ved enhver Ting, der endogsaa blot seer ud som en Ubillighed. Der er i Lovforlaget, som det foreligger her, blevet nogle Bestemmelser fra tidligere Tid tilbage, som forekomme mig at være af den Art, at de bør undergaae nogen Forandring, netop ogsaa af de Hensyn, som jeg her har tilladt mig at nævne. Jeg antager, det er Meningen med § 8, at de forskjellige Præmier, som der opføres, ikke, som ærede foregaaende Talere have yttret, skulle være eens, hvadenten de betales heelaarsviis, halvaarsviis, fjerdingaarviis eller maanedsviis; jeg antager det for en Selvfølge, at disse Præmier maae være forskellige, eftersom de erlægges i forskellige Rater, hvilket allerede følger deraf, at der bliver en Rentesforskjellighed og en Forskjellighed i Dødsafsynlighed mellem disse forskellige Indbetalinger. Jeg nævner dette Punkt, fordi det ikke er hensigtsmæssigt, at nogen Misforstaaelse bliver staaende og maaskee gjør sig gjældende rundt omkring i Landet; men dette være sagt kun i Forbigaaende. Jeg anseer det for en ubillig Bestemmelse, naar det i § 9 er sagt, at Anstalten ikke er forpligtet til Udbetaling og ikke skal udbetale tidligere end 3 Maane-

der, efterat Dødsfaldet er anmeldt for Anstalten, naar Livsforfikkningen er erhvervet imod Police. Jeg anseer dette for at være en ufornoden Omsoarg for Livrenteanstaltens Kasses Interesse (Modsigelse af Fønger); det er maaskee en Feil fra min Side, at jeg har Betænknelighed i den Henseende, men da ville Oplysninger desangaaende være til Fordeel, ikke blot for de enkelte Medlemmer, der som jeg fare vilb, men ogsaa for mange andre. Det forekommer mig at være en urigtig Bestemmelse at kræve en saadan Frist og navnlig paa en saadan Maade, at det i Grunden er formeent Anstaltens Bestyrelse at udbetale Forsikkingssummen for om tre Maaneder; thi der er mange Forhold, i hvilke netop den hurtigst mulige Udbetaling af en Livsforfikkning kan være af væsentlig Betydning for den Forsikkede. I nogen Forbindelse med denne Side af Sagen staaer en Regel, som findes i § 17, som en Gjentagelse af tidligere Statuter, og som gaaer ud paa, at, naar Anstalten finder sig foranlediget til at nægte Betalingen af nogen Forsikkning eller nogen Godtgørelse, har Vedkommende inden 1 Mars Forløb at paa tale Sagen ved Domstolene, og derefter uden Ophold at forfølge samme til endelig Doms erhvervelse. Eftersom heri Forsømmelse, er alt Krav paa Erstatning fortabt. Jeg vil nu ikke tale om, at det er noget vage og svævende Udtryk: „uden Ophold at forfølge“; thi efter de procesuelle Former herhjemme er det bekendt nok, at der, talsfald uden at Domstolene finde, at Opholdet har været for stort, godt kan gaae 2—3, ja flere Aar heit med en Proces, og der er altsaa ikke sagt noget Stort ved disse Udtryk; men jeg veed ikke, hvorfor det overhovedet skulde være nødvendigt at omgive den nye Anstalt, eller overhovedet en Livsforfikkingsanstalt, med større Ret i den Henseende, end hvad der gjælder for alle mulige andre Forhold. Jeg kan ikke see, hvad det er for en Betragtning, der skulde gjøre, at naar man ikke inden 1 Mar havde gjort sine rettlige Skridt mod Livrenteanstalten, saa skulde den være fri for sine Forpligtelser. Det forekommer mig, at det er Noget, som maa overlades til den Paagjældende selv, og at der ikke er Grund til at sætte andre Præ-